



Aș putea să plâng de mila mâinilor înghețate care încearcă să adune pământul și arșița adunată în toate anotimpurile de vară. Ar fi

de ajuns să calc iarba udă și tălpile să mi se întunece de întunericul

copleșitor. Orice motiv de negreală se naște numai în mintea mea

trecută ca un fluture prin toate fazele

morții. Am o singură amintire cu mine

când îngenuncheam tăcerea

și o puneam pe buzele mamei. Îi stătea bine așa, cu ochii sudați parcă în orice plecare.

Această viață îmi poartă vina într-un pântec de care mi-e frică

că într-o zi va ieși ceva și va trebui să-i dau un nume frumos

numai să nu mă tem.

Autor: Antonia Luiza Zavalic

www.sighet-online.ro